RĂSCOALA PIEILOR ROSII

PARICIDUL

No 6.

5 LEI

Mare roman de aventuri pentru tineret

GUSTAVE AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROŞII

Nr. 6
PARICIDUL

V.1.0

Traducerea de Patty Marinescu

Editura IMPRIMĂRIA BUCUREŞTI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Doi tineri francezi Valentin şi Luis debarcă în Chile, plecaţi fiind în căutarea aventurilor şi a unei frumoaso chiliene, Dona Rosario del Valle, de care este îndrăgostit Luis de Prebois-Crance.

În aceiaşi vreme, la Santiago de Chile, un grup de zece patrişti, făcând parte din „Inimile întunecate”, este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, şeful patrioţilor, scapă însă cu o rană superficială. În momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l duc în casa curtezanei Linda – fosta lui soţie pe vremuri – vrând să-l întrebe unde se află fata lor.

În timp ce mai e leşinat, Don Tadeo e privit cu ură de Linda, care exclamă „Trebuie să-l fac să suporte flăcările iadului…”

Ura Lindei este nemărginită, aflând că Don Tadeo iubeşte pe alta, pe Dona Rosario del Valle. Dispune ca rivala să fie omorâtă şi totodată cheamă şi complicii dându-le ordin ca Don Tadeo să fie executat.

Salvarea soseşte în ultima secundă. Şeful salvatorilor este Don Gregorio Peralta, un însufleţit membru al patrioţilor supranumit „Regele Întunericului”. Don Tadeo, este salvat, dar aducându-şi aminte de cuvintele de ură şoptite de Linda că Dona Rosario va fi ucisă, aleargă împreună cu salvatorii săi, într-o fugă nebună, spre locuinţa Donei Rosario.

Între timp intră în acţiune şi cei doi fraţi francezi Valentin şi Luis, care sunt în căutarea frumoasei chiliene Dona Rosario del Valle.

Don Pedro ajunge la Santiago, iar generalul Bustamente pune la cale un joc dublu pentru a-i deruta pe inamici.

După o hotărâre rapidă, pleacă la „Quinta Verde” ca să pătrundă în cuibul „Inimilor întunecate”, dar preşedintele dispune ca să fie omorât. Între timp Luis şi Valentin, care îşi

transformă numele în Buffalo Bill, plec spre Araucania.

(Continuarea capitolului 20 „Machi – vrăjitorul”, din numărul 4).

Un freamăt de uimire şi teamă străbătu pe cei de faţă.

— Eu? strigă vraciul uimit.

— D-ta! făcu Buffalo, aruncând asupra lui o privire care-l făcu să tresară.

— Străine, făcu Trangoil Lannec, degeaba intervii pentru mine. Fraţii mei mă cred vinovat şi deşi sunt nevinovat, trebuie să mor.

— Asta e absurd.

— Acest om e vinovat, întări vraciul.

— Haide să sfârşim, ucideţi-mă, porunci Trangoil Lannec.

— Ce spun fraţii mei? întrebă Curumilla.

— Marele medic *muruchi* să dovedească adevărul spuselor sale, răspunseră războinicii într-un singur glas.

Ei îl iubeau pe Trangoil Lannec şi doreau din toată inima să nu fie ucis. Pe de altă parte aveau împotriva vraciului o ură grozavă pe care numai spaima adâncă ce le-o inspira el, făcea s-o ascundă.

Buffalo Bill descălecă şi toată lumea tăcu. Îşi scoabe sabia din teacă, o făcu să steclească în razele soarelui şi spuse:

— Vedeţi sabia asta? Mi-o voi împlânta în gură până la mâner. Dacă Trangoil Lannec e vinovat, voi muri; dacă însă, aşa cum sunt eu sigur, e nevinovat, Pillian îmi va ajuta să-mi scot sabia din corp, fără a fi suferit nici cea mai mică zgârietură.

— Fratele meu a vorbit ca un războinic curajos, spuse Curumilla. Aşteptăm!

— Fratele meu vrea să se omoare pentru mine? strigă Trangoil. Nu îngădui…

— Pillian e singurul judecător! răspunse Buffalo Bill cu un aer de convingere, minunat de bine jucat.

Cei doi tineri schimbară o privire, apoi ex-saltimbancul luă acea poziţie atât de dragă artiştilor de circ, duse sabia la gura şi în câteva secunde o înghiţi până în mâner. În timp ce executa această. „minune” indienii îl priveau cu spaimă, fără să îndrăznească să răsufle măcar, neînţelegând cum poate un om să facă aşa ceva şi să nu moară pe loc. Buffalo se-nvârti în călcâie, pentru ca toată lumea să-şi dea seama de realitatea faptului, apoi, fără să se grăbească, scoase lama din gură, tot atât de strălucitoare, precum o scoase din teacă.

Un strigăt de entuziasm scăpă din toate gurile.

Era o adevărată minune.

— Mai am să vă cer ceva, făcu scamatorul. V-am dovedit, nu-i aşa, că şeful nu e vinovat?

— Da, da... Faţa palidă e un mare medic şi Pillian îl iubeşte! strigă mulţimea.

— Acum să dovedească şi vrăjitorul vostru că nu l-am calomniat şi că n-a ucis el pe Apo Ulmen. Şeful mort era un războinic renumit şi deci trebuie să fie răzbunat.

— Da, glăsuiră războinicii, trebuie să fie răzbunat!

— Fratele meu vorbeşte bine, făcu Curumilla; vraciul să dovedească.

Nenorocitul vrăjitor se văzu pierdut şi îngălbeni, o sudoare rece îi inundă tâmplele şi un fior îi agită corpul.

— Omul acesta e un înşelător, spuse el. Îşi bate joc de voi!

— Poate! Dar acum imită-mă! răspunse Buffalo Bill.

— Ţine, făcu Curumilla, întinzându-i o sabie.. Dacă eşti nevinovat, Pillian te va ocroti aşa precum la ocrotit şi pe fratele meu alb.

— Caramba, Pillian ocroteşte întotdeauna pe cei nevinovaţi şi d-ta poţi dovedi acum! ironiză veselul ştrengar. *Machiul* arunca în jurul lui o privire deznădăjduită. În ochii tuturora citi curiozitate şi nerăbdare. Nenorocitul înţelese că nimeni nu-l mai poate ajuta, aşa că se hotărî pe dată.

Va muri aşa precum trăise: înşelând mulţimea.

— Nu mi-e teamă de nimic. Lama asta n-are putere asupra mea. Vreţi să vă dovedesc? Bine, vă ascult, dar să ştiţi că Pillian e supărat de purtarea ce-o aveţi cu mine şi se va răzbuna trimiţându-vă pe cap, fel de fel de necazuri.

Indienii tresăriră, şovăind. De mulţi ani ascultau profeţiile lui: acum le era teamă. Buffalo Bill înţelese ce se petrece în inima lor, de aceia interveni:

— Fraţii mei să n-aibă nici o grijă. Nu-i paşte nici o nenorocire. Omul acesta a vorbit aşa pentru că îi e frică de moarte. El ştie că e vinovat şi că Pillian nu-l va ocroti.

Vraciul îi aruncă o privire plină de ură, apucă sabia şi repede ca gândul o înghiţi. Un val de sânge negru îi ţâşni din gură, deschise ochii mari, făcu doi paşi înainte şi căzu jos.

Când se îngrămădiră în jurul lui, indienii văzură că e mort.

— Să fie aruncat vulturilor câinele acesta mincinos, porunci Curumilla, lovindu-l cu piciorul.

— Suntem fraţi pe viaţă şi pe moarte, strigă Trangoil Lannec, îmbrăţişându-l pe Buffalo Bill.

— Buffalo, ai salvat viaţa unui prieten, spuse Luis, strângând mâna prietenului său.

— Dar am ucis un altul… acesta era însă vinovat!

Cap. 21

Funeraliile unui şef indian

Puţin câte puţin, emoţia pricinuită de moartea *machiului* se potoli şi ordinea se restabili. Curumilla şi Trangoil Lannec, uitând de orice ură, se îmbrăţişară frăţeşte, în aplauzele fericite ale războinicilor, care iubeau pe cei doi şefi:

— Acum, când tata este răzbunat, putem să-i îngropăm trupul, observă Curumilla.

Apoi, înaintând spre străini, le spuse:

— Feţele palide vor asista la funerarii?

— Da, răspunse Luis.

— *Toldo* al meu e mare. Fraţii mei îmi vor face cinstea să locuiască în el.

Luis voi să răspundă, dar Trangoil Lannec i-o luă înainte:

— Fraţii mei, fetele palide, mi-au făcut cinstea să primească găzduirea mea.

Tinerii se înclinară în tăcere.

— Bine, făcu Ulmen. Oricare va fi *toldo* ales de *muruchi,* îi voi considera drept oaspeţii mei.

— Vă suntem recunoscători pentru bunăvoinţa voastră, răspunse Buffalo Bill.

Ulmenul, după ce-şi luă bineţe de la cei doi tineri, se apropiă de cadavrul tatălui său şi ceremonia începu. Araucanii nu sunt un popor lipsit de crezuri; dimpotrivă, credinţa şi religia lor au temelii cărora nu le lipseşte măreţia. N-au nici o dogmă, dar recunosc două principii: acela al binelui şi al răului. Primul, numit Pillian, e creator, al doilea Guecubu, e zeul distrugător. Guecubu e în luptă veşnică cu Pillian, căutând să turbure armonia lumii şi să distrugă ceea ce există.

Afară de aceste două divinităţi principale, araucanii mai socotesc un număr considerabil de zeităţi de a doua mână, care-i ajută pe Pillian şi Guecubu, în lupta ce o duc. Ei cred în

nemurirea sufletului şi deci într-o viaţă viitoare, unde războinicii care se disting pe pământ vânează pe câmpiile veşnice, înconjuraţi de toţi aceia iubiţi de ei. Ca mai toate naţiunile americane, araucanii sunt foarte superstiţioşi.

La un semn al lui Curumilla, războinicii se depărtară, ca să facă loc femeilor care înconjurau cadavrul, apoi toţi începură să cânte, pe un ton plângăcios, vitejiile răposatului.

După o oră, toată lumea începu să păşească în urma. cadavrului, dus pe umeri de patru din cei mai renumiţi luptători ai tribului şi se îndreptară spre un colnic unde i se făcuse din vreme o groapă. Îndărătul lor veneau femeile care aruncau, pe urmele lăsate de cei patru, pumni întregi de cenuşă caldă. Aceasta, pentru că dacă i-ar veni gust sufletului să reintre în corp, să nu mai regăsească urmele care i-ar duce în *toldoul* său, unde ar putea tulbura liniştea urmaşilor săi.

Când cadavrul fu coborât în groapă, Curumilla, gâtui câinii şi caii tatălui său, iar hoiturile fură aşezate lângă dânsul, pentru că şi pe lumea cealaltă să poată vâna cu ei. Apoi, cum răposatul fusese un războinic renumit, deasupra lui se îngrămădiră o sumedenie pietre în formă de piramidă.

Rudele şi prietenii se înapoiară în sat dansând şi cântând. Urmă apoi un praznic atât de îmbelşugat, încât puţin după aceia, toţi conmesenii zăcea pe jos, beţi turtă şi cu burţile pline.

Cum călătorii erau foarte osteniţi Trangoil Lannec, ghicindu-le dorinţa se oferi să-i conducă la *toldoul* său, lucru ce băieţii încuviinţară în cea mai mare grabă. Indianul era unul din şefii cei mai iubiţi şi respectaţi ai tribului, aveau vreo trei femei, căci la *moluchoş*i poligamie e îngăduită. Când un indian doreşte să se însoare cu o femeie, el se declara părinţilor acesteia şi fixează numărul animalelor pe care le va dărui: odată aceste condiţii acceptate, el vine cu vreo câţiva prieteni şi răpeşte fata, o aruncă pe crupa calului alături de el şi timp de trei zile rămâne ascuns cu dânsa în pădure.

A patra zi revine, gâtuie o viţică în faţa colibei tatălui logodnicei sale. Şi serbările căsătoriei încep.

Răpirea şi jertfa ţin loc de act de stare civilă. În felul acesta, un Aucas poate să se căsătorească cu câte femei doreşte şi poate să le hrănească.

Prima femeie poartă titlul de *unemdomo* şi e cea mai în cinste, ea are conducerea gospodăriei. Toate femeile locuiesc în acelaş *toldo,* dar în camere separate. Fiecare se ocupă cu creşterea

copiilor lor, cu ţesutul ponchourilor din lâna luată de la Guanaccos şi Chilihueques şi găteşte mâncarea preferată a soţului ei.

Căsătoria e sfântă, iar adulterul e crima cea mai mare; bărbatul şi femeia care-l comit, pot fi ucişi de soţ sau de rudele lui, dar îşi pot răscumpăra viaţa în schimbul contribuţiei ce o fixează soţul înşelat. Când un Aucas trebuie să lipsească din sat, nevestele şi le încredinţează rudelor sale şi dacă la înapoiere poate dovedi necredinţa lor, are dreptul să ceară orice. Aşa că, vă închipuiţi cu cât interes sunt supravegheate. Aceste asprimi nu privesc decât femeii maritale. Celelalte se bucură de cea mai mare libertate.

Cei doi tineri aruncaţi de soartă în mijlocul acestor moravuri ciudate, nu înţelegeau nimic din această frământată existenţă indiană.

Într-o seară, pe când Luis se pregătea să viziteze bolnavii din *tolderii*, pe care căuta să-i îngrijească într-atât cât îi îngăduiau slabele sale cunoştinţe medicale. Curumilla se înfăţişă înaintea celor doi tineri, pentru ca să-i poftească la un *cahuin* ce urma să aibe loc, cu prilejul alegerii noului *machi.* De obicei, vrăjitorul trebuie să fie o femeie: dacă e un bărbat, el trebuie să pună pe dânsul un costum femeiesc, pe care îl păstrează tot restul vieţii. După, un număr considerabil de discursuri, în locul fostului *machi* se alesese un bătrân blajin şi serviabil, care, în timpul lungii sale vieţi nu căpătase decât prieteni.

După serbare, avu loc o masă foarte îmbelşugată.

Cap. 22

Lămuriri

Primele zile, după plecarea color doi tineri, trecură lipsite de incidente; Dona Rosario, se închidea în camera ei şi stătea mai tot timpul singură.

Don Tadeo; absorbit cu desăvârşire de înaltele sale planuri politice, o vedea foarte rar. Faţă de dânsul, fata părea veselă, dar suferea şi mai mult de trebuinţa de a şi ascunde în fundul inimii răul care o rodea.

Avea abia, 16 ani, dar părea mult mai bătrână.

Pe părinţii ei, nu-i cunoscuse; îşi amintea doar de caldele sărutări ale unei femeii, care nu putea fi decât mama ei. Toată, viaţa ei era un şir lung de necazuri şi tristeţi.

Singura, persoană care se ataşase de dânsa, era Don Tadeo, care o supraveghea cu mare dragoste, dar gentilomul era un om prea serios pentru a înţelege care sunt toate lucrurile atât de folositoare pentru educaţia unei tinere fete. Vizitele lui Don Tadeo, erau întotdeauna foarte misterioase pentru dânsa. Uneori fără motiv aparent, o lua cu dânsul, după ce îi schimba, mai întâi numele, alteori, o trimitea departe, aşa cum făcuse atunci când o expediase la Paris. Fata încercă, adeseori, prin întrebări meşteşugite, să afle pricinile acestei vieţi nomade, zadarnic însă. Don Tadeo rămânea mut ca un peşte.

Într-o zi, doar, după ce o privise mult timp cu tristeţe, îmbrăţişând-o îi spuse:

— Sărman copil, n-avea nici o grijă! Voi ştii să te apăr împotriva duşmanilor tăi!

Cine puteau fi aceşti duşmani? Ce aveau ei cu o biată copiliţă de 16 ani? Cu un copil care nu făcuse rău nimănuia? Aceste întrebări pe care Dona Rosario şi le punea mereu. Rămâneau veşnic fără răspuns pentru dânsa.

Într-o seară, Don Tadeo se înfăţişă înaintea ei. Luă un scaun,

se aşeză lângă dânsa şi după ce o privi cu melancolie, îi spuse:

— Am aţi vorbi, Rosario!

— Te ascult, prietene, răspunse ea, surâzând.

*

Ca mai toate Statele Sudului, Chili, încovoiat de jugul spaniol, îşi câştigase neatârnarea mai mult graţie slăbiciunii fostului ei stăpân, decât prin propriile sale puteri.

Generalul Bustamente, actualul ei ministru de război, nu visa altceva decât să devie şeful acestui stat. Înfăptuirea acestei idei, nu era cu neputinţă, căci avea partizani destui. Dar scopul lui adevărat era să devină stăpânul unei întregi confederaţii de stătuleţe sud-americane; cu alte cuvinte conducătorul întregei Americi de Sud. Un singur popor se putea împotrivi planului său: araucanii. Această mică naţiune nu s-ar fi lăsat, cu una, cu două, supusă de chilieni. Generalul se hotărî deci să vorbească cu marele *toqui* araucanian, pe care să-l cointereseze scopului său: acela de a face din Chili, Araucania şi Bolivia, o naţiune mare şi puternică, rivala Statelor Unite.

Din nenorocire, generalul n-avea stofa unui „om mare”, căci el era pur şi simplu, un soldat ajuns, ignorant, crud şi care nu se îndoia de nimic. Pe toate punctele teritoriului chilian, se formau asociaţii tainice. Cea mai de temut, era aceia a „Inimilor întunecate”. Conducătorii acelei asociaţii, erau oameni inteligenţi, instruiţi, mai toţi cu studii făcute în Europa.

Îndată ce se proclamă neatârnarea chilienilor, asociaţiile secrete, nemaiavând scop de viaţă, dispărură. Una singură rămase: aceia a „Inimilor întunecate”, care înţelegea că misiunea lor, departe de a fi sfârşită, de abia începea. Poporul chilian trebuia cultivat, trebuia să fie făcut demn de locul ce i se dăduse printre statele sud-americane.

„Inimile întunecate”, îşi continuată deci misiunea, luptând fără încetare împotriva celora care voiau să îngenuncheze poporul, răsturnându-i de acolo unde nu le era locul. Cu toate urmăririle poliţiei, membrii asociaţiei scăpau, fără a fi prinşi şi dacă vreunul cădea, murea cu fruntea sus, încrezător în viitor şi în înflorirea patriei lor.

Lecuirea Generalului Bustamente cam necăji „Inimile întunecate”, dar Don Tadeo le redădu curajul, revenind, din nou, în fruntea asociaţiei.

Cât de mare fu îndemânarea generalului pentru reuşita planurilor sale „Inimile Întunecate” îl ghiciseră: acum

supravegheau cu grijă toate demersurile sale, căci provedeau că momentul când duşmanul lor îşi va lepăda masca, nu este departe. Astfel aflară şi de plecarea lui spre Valdivia. De ce pleca, oare spre Valdivia. Atunci când aici nu se vinde case încă bine?

Trebuiau s-o afle cu orice preţ.

Într-o consfătuire ce avu loc, imediat, se luară toate măsurile trebuincioase: „Regele Tenebrelor” plecă imediat spre Valdivia. Spre a putea la un moment prielnic, să ia iniţiativa împotrivirii. De îndată ce „Inimile Întunecate” se răspândiseră care încotro, don Tadeo reveni la Dna Rosario.

— Trebuie să-ţi spun ceva neplăcut. Treburi urgente mă cheamă la Valdivia.

— Şi vrei să mă laşi singură aici?

— Nu, vreau să vii cu mine.

— Ce bine îmi face. Când plecăm?

— L-a răsăritul soarelui.

— Voi fi gata, răspunse fata, întinzându-i fruntea..

Don Tadeo se retrase, iar tânăra fată începu îndată să-şi facă pregătirile de plecare.

Cap. 23

Chingana

Don Tadeo, întovărăşit, de Dona Rosario şi de don Gregorio, ajunse la Valdivia în a şaisprezecea zi a plecării sale. Deoarece era ora 3 după amiază, cei doi gentilomi ar fi putut foarte uşor să pătrundă în oraş; întrucât aveau încă acolo multe cunoştinţe care i-ar fi putut vedea, lucru ce dăuna misiunii lor tainice – iar pe de altă parte Don Tadeo ştiind că mai toţi agenţii guvernului primiseră, ordinul să-l aresteze oriunde s-ar afla, se fofilară nevăzuţi prin ulicioare dosnice, îndreptându-se spre mănăstirea Ursulinelor. Stareţa, fiind o rudă de-a lui Don Tadeo, o primi cu mare bucurie pe Rosario, care acceptă cu plăcere să rămâie acolo, găsind că aici se află la adăpost de duşmanii ei nevăzuţi.

Despărţindu-se de ea, don Tadeo se grăbi spre o casă din Dalle San Xavier, unde îl aştepta Gregorio, care nu-i însoţise la mănăstire, pentru ca micul lor grup să nu fie văzut de cineva.

— Ei?

— E în siguranţă, răspunse don Tadeo, suspinând.

— Generalul Bustamente e aici. Şi ştii cine-l întovărăşeşte?

— Călăul! ironiză don Tadeo.

— Aproape. Linda e cu el!

Şeful „Inimilor întunecate” păli.

— Mereu această femeie! Nu te înşeli, oare?

— Am văzut-o cu ochii mei.

Don Tadeo începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Eşti sigur că pe dânsa ai văzut-o?

— Mă îndreptam încoace, când deodată, auzind zgomot de copite, o văzui pe Linda escortată de doi *lanceros.* Un altul conducea doi catâri încărcaţi cu bagaje.

— Demonul ăsta se înverşunează deci să fie mereu pe urmele mele?

— Prietene, în drumul nostru trebuie să nimicim orice piedică.

— Vrei să ucizi o femeie? se înspăimântă gentilomul.

— Nu am spus asta, dar trebuie s-o punem în neputinţă de a ne căşuna vreun rău. Adu-ţi aminte că noi suntem „Inimile întunecate” şi că deci, trebuie să fim fără milă.

— Tăcere! murmură don Tadeo.

În acest moment se auziră, de afară, două lovituri, apoi uşa se deschise şi în pervaz apăru capul lui don Pedro.

— Ce doreşti d-ta? întrebă don Gregorio, rece.

— Domnule, răspunse don Pedro, tocmai sosesc din Santiago. La plecarea mea din Santiago, un bancher, la care am depus şi eu ceva, mi-a înmânat aceste *trate,* printre care şi aceasta pe numele lui Don Gregorio Perlata.

— Eu sunt. Puteţi să mi-o daţi în toată liniştea.

— După cum vedeţi, *trata* este pentru 23 de uncii.

— Îngăduie-mi atunci s-o examinez..

Don Gregorio se apropie de făclie, privind cu atenţie acceptul şi-l băgă în buzunar apoi scoase nişte bani dintr-un sertar.

— Poftim cei 23 de uncii.

Spionul îi numără şi băgă unciile în buzunar, apoi se retrase vădit dezamăgit.

— Omul acesta o mielul care suge la două oi, e un spion al generalului.

— Ştiu. Am asupra mea dovezile trădării lui. Până astăzi am avut nevoie de el, dar acum poate să ne dăuneze. Trebuie să-l distrugem.

Don Gregorio scoase din buzunar acceptul adus de don Pedro şi i-l arătă lui don Tadeo.

— Priveşte!

La prima vedere, acceptul părea la fel ca şi celelalte, dar în vreo două, trei locuri, peniţa, prea tare fără îndoială, încălecându-şi braţele, scuipase o serie de punctişoare negre, dintre care vreo câteva erau aproape imperceptibile.

Se părea că aceste puncte au o oarecare însemnătate, căci de abia ce le văzu şi Don Tadeo îşi apucă mantaua.

— Dumnezeu e cu noi! spuse el. Trebuie să mergem acolo fără întârziere.

— Asta e şi părerea mea, răspunsese don Gregorio, care apropie acceptul de făclie prefăcându-l în cenuşă.

Cei doi bărbaţi îşi luară câte un pumnal şi două pistoale pe care le ascunseră sub haină – cei doi conspiratori îşi cunoşteau prea bine ţara, pentru ca să neglijeze această prevedere; îşi

traseră pălăria peste ochi şi coborâră în stradă.

Merseră astfel multă vreme, întorcând capul din când în când spre a vedea dacă nu sunt urmăriţi, adâncindu-se din ce în ce mai mult în cartierele mărginaşe ale oraşului.

Însfârşit, se opriră înaintea unei case de dubioasă aparenţă, de unde scăpa zgomotele acordului unei melodii.

Era o chingana. Cuvântul acesta n-are traducere în româneşte. Chingana scapă oricărei descrieri. Închipuiţi-vă o cameră joasă, cu zidurile afumate, cu pământul bătătorit de paşii numeroşilor vizitatori. În mijlocul, acestei săli, luminată doar de o candelă, patru indivizi stau la o masă. Doi din ei chinuie nişte chitare văduvite de coarde, al treilea bate toba pe o masă şchioapă, iar al patrulea scoate sunete foarte neplăcute dintr-o trestie de bambu. Toată gălăgia aceasta infernală are ca scop să aţâţe dansatorii, care iau cele mai lascive şi necuviincioase poziţii văzute vreodată. Spectatorii bat din palme, aplaudă entuziasmaţi. Chelnerii aleargă asudaţi de colo până colo, iar consumatorii, cu cât beau mai mult, cu atâta le e sete.

Uneori se întâmpla ca să se apuce strâns de chică, atunci cuţitele apar din teacă, iar ponchourile încolăcite pe braţ, înlocuiesc scutul; muzica tace, se face cerc în jurul luptătorilor, iar dacă vreunul din ei cade, e aruncat pe uşă afară, muzica îşi reia activitatea, dansul reîncepe şi nimeni nu se mai gândeşte la sângele curs.

Şeful „Inimilor întunecate” şi tovarăşul lui, se opriseră înaintea unei astfel de bojdeuci şi nu şovăiră să intre, după ce îşi ascunseră bine, cu mantaua, faţa şi ochii. Trecură neobservaţi până în fundul sălii, unde se afla pivniţa în care dispărură curând.

Coborâră vreo zece trepte şi se găsiră în faţa unui om care părea că orânduieşte nişte butoaie şi care le spuse fără să pe deranjeze:

— Vreţi *aguardiente de pisco, mescal,* sau *chicha?*

— Nici unul, nici altul. Vrem vin din Franţa.

Omul se ridică în picioare, împins parcă de arcuri nevăzute.

Cei doi aventurieri îşi puseseră masca.

— Alb sau roşu?

— Roşu ca sângele.

— Din ce an?

— Acela din 5 Aprilie 1817.

— Atunci veniţi pe aici, răspunse omul, făcând o respectuoasă plecăciune. Vinul pe care mi-l cereţi e foarte scump şi-l ţin într-o

pivniţă cu totul separată.

— Pentru a putea fi băut de Sfântul Martin, răspunse don Tadeo.

Omul, care părea că nu aşteaptă decât acest răspuns, apăsă peretele uşurel şi o piatră maro, cubică, se învârti; în balamale, lăsând lui loc de trecere. Conspiratorii trecură pe acolo, apoi piatra. Reveni în poziţia ei obişnuită.

În *chingana,* strigătele, cântecele şi muzica deveniseră de-o mare intensitate. Petrecerea era în toi.

Cap. 24

Cei doi Ulmeni

În starea de anarhie în care se găsea Chili în epoca în care se petrece povestea noastră, partidele politice erau foarte, numeroase; fiecare lucra în umbră, încercând să pună mâna pe pubere. Generalul Bustamente, aşa precum am mai spus-o, nu visa altceva decât o confederaţie care să rivalizeze cu Statele Unite, care, deşi puţin cunoscute în vremea aceea, făgăduiau totuşi că vor deveni acea putere care sunt azi.

„Inimile întunecate”, singurii adevăraţi patrioţi ai acestei nenorocite ţări, voiau ca guvernul să adopte măsuri ceva mai democratice, neînţelegând să-l răstoarne printr-o revoluţie care nu putea decât să dăuneze.

Pe lângă generalul Bustamente şi „Inimile întunecate”, se mai afla un partid cu mult mai puternic decât primele două. Acest partid era reprezentat de Antihanuel, cel mai important *toqui* al Confederaţiei araucaniene.

Am spus că poziţia geografică a acestei mici republici neîmblânzite este astfel plasată, încât împarte în două teritoriul chilian. Poziţia aceasta îi dădea lui Antihanuel o putere grozavă.

Republicanii şi partizanii lui Bustamente înţelegeau ce ajutor nepreţuit ar fi pentru ei dacă l-ar atrage pe Antihanuel de partea lor, căci, cu ajutorul fioroşilor soldaţi ai acestuia, izbânda ar fi fost sigură. Dar, atât Bustamente, cât şi „Regele Tenebrelor”, nu căpătară ajutorul cerut şi iată pentru ce: Antihanuel, pe lângă ura ce o moştenise de la strămoşii săi împotriva oamenilor de rasă albă, de când fusese ale şef suprem, nu numai că visa neatârnarea desăvârşită a ţării sale, dar voia să cucerească şi tot teritoriul răpit altă dată de spanioli, să-i alunge pe aceştia, dincolo de Cordilierii Anzilor şi să redea naţiunii sale strălucirea de care se bucura înainte de năvălirea europenilor. Şi Antihanuel era omul care să poată duce la bun sfârşit, acest plan atât de

patriotic. Dotat cu o mare inteligenţă, foarte îndrăzneţ, el nu se lăsa descurajat de nici o piedică. Crescut în Chili, Antihanuel vorbea la perfecţie limba spaniolă, cunoştea, obiceiurile vrăjmaşilor şi graţie numeroşilor săi spioni răspândiţi pe întreg teritoriul, era la curent cu toate luptele politice din republică: aştepta doar clipa când duşmanii săi, obosiţi de necontenitele lor lupte, sleiţi de puteri şi viaţă, vor fi distruşi de cetele sale răzbunătoare. Îi trebuia doar un motiv ca să-şi înarmeze oamenii, fără ca să fie suspectat de chilieni; acest motiv se ivi prin propunerile primite din partea generalului Bustamente şi a „Inimilor întunecate”. Nimeni nu-l mai putea suspecta, văzând, în timp de pace că se înarmează până în dinţi, deoarece, în petto, fiecare partid credea că indianul e cu el. Purtarea *toquiului* era deci foarte îndemânatecă, căci astfel, el îi lăsa pe toţi să spere.

Şi Antihanuel aştepta liniştit clipa când lupta va începe.

A doua zi dimineaţa, deşteptându-se, Linda îşi începu pregătirile de plecare.

— Sora mea ne părăseşte? întrebă Antihanuel, dojenind-o.

— Da, fratele meu ştie că trebuie să ajung cât mai curând la Valdivia.

Şeful nu încerca s-o reţie. Un surâs uşor îi lumina faţa.

Când se urcă pe cal Dona Maria i se adresă *toquiului:*

— Fratele meu mi-a spus că va veni şi el la Valdivia?

Vorbi cu o indiferentă foarte bine jucată…

— Da. Voi veni şi eu, surioară..

— Ne vom vedea, atunci?

— Poate.

— Trebuie!

— Bine atunci. Sora mea poale sa plece; o voi revedea.

Curând ea dispăru într-un nor de praf.

Şeful reintră, gânditor în *toldo.*

După aceea şeful îşi adună oamenii, alese vreo 20 de luptători pe care se putea bizui şi le porunci să se pregătească, deoarece peste o oră vor pleca. Deodată se auzi afară un mare tărăboi şi Antihanuel ieşi în prag.

Doi străini călărind doi cai minunaţi, înaintau în tăcere spre el.

Erau prietenii noştri, Buffalo Bill şi Don Luis.

Părăsind satul Puelchilor, Buffalo deschise scrisoarea pe care i-o dăduse don Tadeo şi de ale cărei instrucţiuni trebuia să ia notă în ultimul moment.

— Citeşte şi tu, Luis; te pomeneşti că scrisoarea asta este

norocul pentru care am venit în America!

Ca mai toţi îndrăgostiţii, Luis era foarte sceptic faţă de orice lucru ce nu atingea dragostea lui, de aceia o înapoia clătind din cap.

— Politica şi iar politica.

— Adevărat, dar părerea mea este că aici politica e totul şi tot ea e cel mai bun mijloc de îmbogăţire.

— Ca să-ţi mărturisesc sincer, dragă, mie puţin îmi pasă de „Inimile Întunecate” pe care nu le cunosc şi care ne-au făcut cinstea să ne primească şi pe noi printre iei.

— Nu împărtăşesc părerea ta. Nu îi socotesc oameni deştepţi şi hotărâţi. Într-o zi, sau alta, vor izbândi.

— Treaba lor. Dar ce ne priveşte asta pe noi?

— Mai mult decât crezi. Sunt foarte hotărât ca de îndată ce-l vedem pe Antihanuel, să plecăm spre Valdivia, ca să luăm şi noi parte la întâlnirea ce ni sa dat.

— Bine, dacă vrei tu aşa. Bagă însă de seamă că ne e capul în joc; dacă-l pierdem, eu îmi spăl mâinile de pe acum.

— Voi fi prevăzător, *caramba!* râse Buffalo Bill. Capul e singurul meu lucru de preţ şi ţin foarte mult la el! Dar ce Dumnezeu, nu eşti deloc curios să vezi cum se joacă oamenii ăştia cu politica?

— Ai dreptate. Văzându-i o să ne mai instruim şi noi oleacă. Să nu pierdem deci prilejul.

— Bravo, aşa-mi place să te aud. Haide acum, că-l căutăm pe şeful acela temut şi să-i dăm scrisoarea.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Editura „IMPRIMERIA BUCUREŞTI" Cobălcescu 29